

селяни, чукат по масата. Тошо носи шишенца ракия. Една глава наднича вътре:

— Карай, Владко!...

Момиченцето на пощенския началник се е изправило срещу момъка и го гледа в устата, като омагьосано. След малко влиза майката, дръпва детето за ръка и му вика с задавен от яд глас:

— Марш в къщи! Тук ли ти е мястото!

Детето избягва до вратата. Цяла треперяща жената сядва срещу Владко, подпира глава на длан и мълчи.

Вън вече се е здрачило. От полето се връщат жени с запретнати поли, боси и изкаляни. Пред вратните мучат говеда. Тошо запалва лампата над тезгяха и отива до чешмата за вода.

— Не мога вече! — избухва задъхана жената. — Не мога! В други ден си отивам! Да знаеш!... Заминавам при майка си и няма да се върна. Чуваш ли?...

Тя диша тежко, главата ѝ подскача, очите ѝ пронизват момъка.

Той не отговаря, сваля хармоничката, и извърща поглед навън.

Жената чака минута-две и повтаря, като в припадък:

— Вдруги ден — чуваш ли?